

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en 1ª isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REPARTICIÓN: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga.
BARCHLONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA CASA NOVA.

KA situació actual vā pujar al poder lo dia vuit de febrer de mil vuit cents vuitanta hu, ó com si diguéssem: aviat fará set mesos.

De manera que las Corts que are neixen son set-mesonas.

Lo part hasigut laboriòs en extrém. Alguns diputats han sortit del cos electoral per medi del *forceps*, uns de una sola estrabada, altres fent l'operació, ab molt perill de la partera. Lo cos electoral ha resistit com un héroe y no es estrany, porque l' tenen ja tant acostumat á aquests estrachs, que al últim s' ha arribat á tornar masell.

Qué volen ferhi!

L' hi falta la forsa vital, l' hi falta l' energia, l' hi falta sobre tot la sensibilitat.

Qui mana, mana; y en aquest sentit surten los diputats com fets ab motilo, y pitjor qui s' hi encaparra.

Pa dos anys y mitj que de nom manava en Martínez Campos y de fet manavan en Cánovas y en Romero Robledo. Vinguè com are l' hora del part y qué vā succehir?

Lo que succeix sempre en semblants cassos: que l' testos se semblan á las ollas, y va neixe una majoria canovista y un esquadró d' húsars, uniformat y tot, y ab las alforjas bén plenes de municions de boca y de municions de guerra.

Avuy mana en Sagasta y qué ha succehit?

Quo ha nascut una majoria sagastina numerosa, immensa, capás d' esmicolar á tots los enemichs de la fusió.

Poblacions hi ha hagut com Sabadell, qu' en dos anys y mitj han cambiat radicalment d' opinió. En temps de 'n Cánovas eran canovistas y per 1070 vots (tots los del cens) votavan á un conservador. Avuy, en temps de 'n Sagasta, per 1070 vots (tots los del cens) votan á un constitucional.

Y s' ha de pendre aixís, porque lo necessari, lo indispensable es que tinguem un Congrés.

Com que, ja ho veuen, ja l' tenim.

Are vè la segona part y aquesta es l' interessant. Qué farán las Corts próximas á reunirse?

Per una part es casi inútil la pregunta. Qu' es lo que fan las criatures aixís que neixen?

Mamar.

Alguns dels diputats estan endarrarits y es precs que l' pressupuesto no l' hi escatimi l' alimentació necessaria, si es que l' govern vol contar ab

unes Corts robustas, per més que aquestas Corts sigan set-mesonas.

Pero... i y després?

Després venen las necessitats del país, y jay de las Corts, ay del govern si no las atenen!

Que s' recordin de las Corts conservadoras.

Ellas també ván buscar los destinos, las gangas, las posicions, los sous, los cotxes, la manera de fer figura y de recompensar als amichs y als parents, y als conegeuts.

Pero mentres tant, totes aquellas conquistas de la revolució de Setembre, la llibertat de imprenta, lo matrimoni civil, lo sufragi universal, lo dret de reunio y de associació, lo jurat, l' independencia del municipi y de la província, y altres y altres, que ja estaven implantadas en lo país, l' una darrera de l' altra van anar cayent per terra, sustituidas per lleys reaccionarias y escandalosas, que tot ho limitavan: los drets del individuo, las exigencias de la familia, los furs de la conciencia, las garantías de la justicia y l' iniciativa dels Ajuntaments y de las Diputacions provincials.

De manera que aquella situació feya la sèva menjava y destruia.

Aquesta conducta indica clarament la que han de seguir las Corts qu' están á punt de reunirse.

Si nosaltres estiguesssem encarregats d' obrir per ellas un bon camí, ab dos paraulas ne tindriam prou:

«Menjéu; pero reconstruiu.»

No 'ns doldrán los bossins, si á vosaltres devém la destrucció de totes las trenyinas fabricadas per las aranyas conservadoras.

Repasséu los discursos que pronunciavau quan érau á l' oposició y cumpliu las vostres promeses.

Ampliéu lo sufragi y donéu al cos electoral més garantias per alcansar la legalitat y la moralitat en las eleccions. Fieu que no sigan possibles ni las sorpresas, ni las coacciones, ni l' miracles, ni las resurreccions, ni las carabinas del secretari de Senmanat, ni las raspaduras de las actas de Berga y de Sant Feliu, ni las actas dobles de Castelltersol.

Aboliu la ley de imprenta; fieu que la tolerancia religiosa que concedeix la Constitució 's confonga ab la llibertat de cultos, sense que tinguin d' amagarse l' que no s'igan catòlichs, talment com si fossen criminals.

Vinga l' matrimoni civil y la secularisació dels cementiris, que tregui de las mans del clero aquestes armas formidables.

Que l' que vulga associar-se tinga una ley que l' ampari.

Que entenga l' jurat del coneixement de tots los delictes, porque s'iga la conciencia pública la que falli y no las cavilacions ocultas, fillas de la lletra més que del esperit de las lleys.

Finalment que la província y l' municipi se governin per si mateixos en tot lo que no s' oposi á las lleys generals de la nació; nombrantse aquella la sèvas comissions provincials y aquest últim los

séus arquedes, ab tota la llibertat que l' es deguda.

¿No hén dit mil vegadas que volià la Constitució de 1869?

Donchs aquest es lo camí de anarhi, sense sotregadas, sense perills, sense violèncias.

Espanya necessita regenerar-se: vingan reformas y vingan aviat.

Si deixeu en peu l' obra conservadéra, no us estranyeu pas de lo que succeixi.

Los conservadors guardan las claus de la casa, y al primer descuit que tinguén, se 'ns ficarán á dintre y 'as treurán al carrer.

La prudència aconsella tirar la casa á terra y ferla nova y assegurada.

P. K.

CARRETERAS Y CARRILS.

Me es veritat que faria riure una ciutat molt bonica, molt gran, ab magnífichs edificis y hermosos passeigs; pero que no tinguès ni portas per entrar á las casas, ni escalas per pujar als pisos?

Donchs també fá riure, si no fá llàstima, una nació molt ben dotada per la naturalesa, molt productora, molt fértil, que conti ab ferro-carrils per crusarla en totes direccions en vint y quatre horas; pero que no tinga camins ni carreteras per anar de las estacions y pobles de la via á las demés poblacions del interior, ni per unir los centres productors de las comarcas ahont no hi ha ferro-carrils.

No tenen més que passar la vista pe'ls futurs pressupuestos, y 's convencerán ab molta facilitat de que Espanya es una de las nacions que 's troban en aquest cas.

Y si no volen cansarse emprendent una lectura tant pesada y molestosa, ja que en aquest temps lo viatjar es una cosa molt agradable, agafan lo tren y se 'n van per qualsevol via á corre per aquestos mons de Déu.

Mentre vajan repapats en lo wagó, benehirán aquest sigle del progrés que tants miracles ha fet y tantas comoditats proporciona; pero tant bon punt deixin lo tren pera pujar en cotxe ó tartana, no podrán menos de confessar lo seu desengany, y fer amargas reflexions sobre l' destino d' una nació que té millions per gastarlos en ferro-carrils, y hasta en hipódromos, y no té quatre quartos per obrir bonas carreteras.

No vajan ara vestés á ngurarse que nosaltres si guém enemichs de las vías férreas; res d' així. Sempre saludém ab goig lo pas de la febril locomotora; pero així com la pluja que cau en terre-

no estéril resulta infructuosa, del mateix modo la abundància de ferro-carrils en un país sense carreteras, es, si no inútil, al menos no tant profitosa com podria y deuria ser.

Tot lo que té d' agradable lo pensar que las mercancías y 'ls viatjers fan en una hora lo camí d'un dia, té de vergonyós lo considerar que després aquests viatjers y aquestas mercancías fan en un dia lo camí d' una hora.

Respecte á aquest assumpt, nosaltres professém los principis d' aquell que per conseguir la nivellació social volia que 'ls juchs s' igualessin á las levitas, no tallant los faldons á las levitas, sino cu-sint faldons als juchs.

E s' dir: no demaném que 's fassan ménos carrials, sino que 's fassan més carreteras.

Vostés no han de fer més que considerar la facilitat ab que 's troben capitals pera construir vías férreas, que si bé serveixen á la nació, favoreixen molt més á interessos particulars; y la lenitut ab que 's fán las carreteras, que no produheixen res á ningú, perque son un poderós element pe'l desarollo de la riquesa del país.

Sens dupte que no hi ha cap nació tant escassa com la nostra en dotar lo ministeri de Foment.

Fransa, la desgraciada Fransa, que desde que no té reys ni emperadors está deixada de la mà de Déu, gastarà l' any que ve 500 millions en obras públicas, després de haverne gastat 400 en tot l' any actual.

La petita Bèlgica, que té un pressupuesto total de 272 millions, ne gasta 98 pe'l ministeri de Foment; es dir, la tercera part del gasto total.

Y Espanya que té un pressupuesto quatre vegadas més gros que l' de Bèlgica, Espanya que sense contar los crèdits extraordinaris gasta 836 millions, no 'n té per las obras públicas més que 36, es dir... una miseria.

Lo mal ja ve de lluny. En aquest ditzòs país la política ho absorbeix tot, y las obras d' interès general qu' estan á càrrec del Estat, no poden ferse perque l' ministre no té temps per ocuparse'n y perque l' Hisenda necessita 'ls diners pera pagar interessos, sous y cessantías.

Si l' Estat hagués tingut de fer los ferro-carrils, es molt probable que, avuy per avuy, encara 'ns hauríam de contentar mirantlos pintats en estampas.

Pero la iniciativa particular, impulsada en moltes ocasions per l' afany de lucro, ha dotat á Espanya de tantas y tantas vías férreas que ara, no sapiguent per hont ferlas passar, las etziban al mitjà dels carrers dels ensanxes.

Això hauria d' estudiarse.

Es molt bonich assentarse en un wagò de primera, crusant l' espai ab rapidés vertiginosa, trepitjant ponts sorprendents, atravessant túneus admirables; pero es molt trist baixar del tren, y, en lloc de trobarse, com en altres nacions, ab carreteras planas com la pàlma de la mà, tenir d' enfonzarse en tenebrosos barrancks y caminets terribles, enfilats sobre las ancas d' un miserable burro.

Això del burro, es veritat, fá molt conservador; pero no es propi d' aquest sigle frenètic, en que 'ls medis de locomoció y transport son tant ràpits, y en que tothom va en cotxe, exceptuant los gossos que van en carretò.

**

¿Tindrán en compte 'ls governs las necessitats urgentes del país, tocant al ram de carreteras?

Molt temém que no. De carrils no 'n faltarán: sempre 's trobará qui arriscará un capital pera triplicarlo en poch temps fent.... operacions estranyas, y sempre la miseria d' Espanya anirà creixent, y sempre las fonts de riquesa y benestar anirán assecantse poch á poch.

Llavors, quan no tinguérem res que pelar, podrém fer lo que deya un: anar á demanar caritat en ferro-carril.

FANTÀSTICH.

Madrit ha sigut prés un capellà pel delict de dir dues missas en un sol dia.

Avis als capellans: no convé que sigan massa treballadors, no convé que fassan doble jornal.

A San Feliu de Llobregat va apareixe un acta

raspada. Era l' acta de Rubí qu' en la casilla del Sr. Elias duya 60 vots en lloc de 40.

A Berga idem de lienzo. L' acta de Casserras, en virtut de dues raspaduras, donava 'ls vots de 'n Bonanza á n' en Marin y 'ls vots de 'n Marin á n' en Bonanza.

Ja 'u veuen: per matar á un home se necessita un tiro ó b è una ganivetada.

Per matar á un diputat basta ab una raspadura.

**

En l' escrutini de Castelltersol van sortir actas dobles de Sentmanat y de Mura.

¡Quan jo dich que aném progressant!

Ja s' aplica 'l càcul mercantil y la partida doble als escrutinis electorals.

Lo compte de Parcent, derrotat á Huesca per en Castelar, diu què vol ferse liberal-conservador.

L' un bunyol darrera del altre.

Primer bunyol: lluytar contra 'l gran tribuno de la democracia.

Segon bunyol: ferse liberal-conservador.

Per aquest camí al compte de Parcent no l' hi sortirán los comptes.

Ha sortit la Gaceta demanant 45.000 homes del últim reemplàs.

Alguna cosa havém guanyat. Durant los governs de 'n Cánovas ne demanava 65.000.

Lo govern liberal estalvia las llàgrimes de 20.000 mares de família.

Que Déu l' hi pagui.

En Cánovas ha parlat en lo seno de la confiança. Ha rebut la visita de un redactor del Temps de Paris y l' hi ha contat tot lo que pensava.

Va dir que la democracia es impotent.

Que 'ns donga 'l sufragi universal y l' hi expli-carém.

Va anyadir que no creya ab cap més sublevació carlista mentres se mantingan las franquicias de l' Iglesia y la bona amistat ab Roma.

Y un altre cosa, Sr. Cánovas: las oficinas plenes de lastre carlista.

**

«No desespero del porvenir dels conservadors,» va dir en Cánovas. Portém sobre 'ls nostres adversaris la ventaja de saber lo que volém, de no coquetejar ab la revolució y de trobarnos perfectament d' acort y units.»

Pero portan la desventatje de dejunar.

No tots cobran cessantia, Sr. Cánovas.

Gambetta ha dirigit una carta als seus electors de Belleville, acceptant l' honra de representarlos.

En aquesta carta s' hi llegeix:

«La prempsa exagerada, los crits furibundos dels demagògics y 'l sarcasme dels reaccionaris vensuts no podrán debilitar á la majoria republicana, resolta á seguir los èssells de la sana rabò y alentar una política reformadora y ferma, sabia, leal, metòdica y forta com la que sense vacilacions seguirém; una política que no estiga á mercé de evolucions desvergonyides. Respecte tindré el a la voluntat del país, no volém res per la forsa, y retxassant als utopistas retrògrados contribuiré sempre al progrés republicà ab totas las nostras forsas.»

En Gambetta es un gran home: ho diu y ho fá.

En las eleccions que s' han celebrat á Fransa los monàrquichs que tant envalentonats estaven, han perdut cinquanta puestos.

Avants de las eleccions deyan que farian un procès de tots los abusos que 's cometessin.

Pero després de las eleccions callan, y no per falta de llibertat, sino per falta d' abusos.

¡Pobres monàrquichs! A la sèva edat perdre 50 puestos....

En las més pròximas eleccions no 'n surtirà un per llavor.

En molts països l' agràm mata al arbre de la llibertat; á Fransa l' arbre de la llibertat mata l' agràm.

**

No es estrany lo fracàs dels legitimistes.

Lo duch de Chambord es un pretendent coix, y ja ho diu lo ditxo:

—Qui va ab un ceix al cap del any es tant coix com ell.

Per més que deyan los neos, lo Papa no 's mou de Roma.

Roma es la cintat eterna, y 'l Papa s' hi eter-nisa.

«Terrible dilema, diu un periòdich estranger. Si 'l Papa se 'n va de Roma, 's pert la fe y mor lo

papat; si 'l Papa no 's mou de Roma, los neos di-
hen que morirà 'l Papa á mans dels impios.»

En un poble de la província de Vitoria los feli-
gressos s' han escandalisat al saber que 'l rector,
per 500 rals se vá vendre la custodia á un d'
aquellos que compran galones de oro y plata.
Devia ser robllada, y are aquest rector podrà
dir:

—¿En sustancia que hi fet? Me l' hi pulida.

LO DIPUTAT PER FORSA.

¡Ah! Ja 'n soch! Ja ha arribat l' hora
de respirà ab llibertat:
ja tinch las angunias fora.
Sí senyors, soch diputat.

¡Quin tráech! ¡quina tormenta!
¡quin corre d' allà y d' aquí!
Si algú de vostés ho intenta,
ja sabrà lo qu' es patí.

Ab franquesa: si contava
qu' era difícil guanyar,
ni remotament pensava
lo que un home ha de suar.

Ara diuhem que tú guanyas,
ara sembla que tú perts:
sempre notícies estranyas,
sempre nous càlculs incerts.

¡Quin fatich!
Ja 'ls hi diu
que 'l que vol aixarpá un' acta,
té de treballà un bon xich.

Avants d' arribà 'l gran dia
ja ho tenia tot à punt:
sembrant promeses, corria
tots los pobles de un á un.

Tenia las grans influencias
del senyor Gobernador;
m' apoyavan excelencies
de les que menjan turrè.

Havia fet una llista
dels meus mèrits personals;
era actiu proteccionista
y dels més bons liberals.

Colocat á tanta altura,
¿què més podia esperar
que una victoria segura?
¿què se 'm podia oposar?

¡Ay filets!
Hi ha secrets
que desfán en poea estona
tots los càlculs més bèn fets.

Quan jo mènos ho pensava.
se 'm presentá un contrincant
que 'm sitia y que 'm socava
las arrels al meu voltant.

No sé què diable tenia
aqueell home portentós:
lo cas es que seduhia
y arrastrava als electors.

Bè 'n feyam de tota mena
de... prèdicas á la gent:
tothom girava la esquena
y, callant, anava fent.

—Al últim aquesta espurna,
vaig pensar jo, guanyarà...
¿Si? ¡Donchs vinga papé a l' urna,
y serà lo que serà!

¡Ja pots fer!
Si ha de ser
que un altre s' emporti l' acta,
no hi val pas tirar paper.

En efecte: jo pensava
surtir per fi diputat,
y, quan l' escrutini acaba,
veig que l' altre es qui ha guanyat.

Uns me deyan: —Hi ha hagut farsa.
Les altres: —No ho enteném.
Los altres: —No impacientar-se,
nosaltres ho arreglarérem.

Y una especie d' esperpento
que feya de capità:

—Quan faré l' útim requiento,
và dirme, tot mudarà.—

Del dit al fet. No s' explica
tant rara transformació;
però ab la sèva trafica
l' acta me la emporta jo.

M' ha costat,
és veritat;
però al útim, velis nolis,
hi pogut ser diputat.

C. GOMI

E parla d' establir una lley d' empleats, en virtut de la qual hi haurà una escala per determinar los ascensos, segons la antigüetat y 'ls serveys de cada funcionari. ¡Qué volen que 'ls diga! A pesar de l' escala, en materias d' empleats veurém sempre aquí a Espanya csesas molt raras.

L' empleat antich haurà de pujar los esglahons de un a un. Pero 'ls empleats que tigan lo tramoll de l' influencia, de un brinco se n' aniran al cap-de-munt de l' escala.

La senyora de un candidat que s' ha quedat sense l' acta, estava desconsolada y deya:

—Ay Senyor! Derrotat lo meu marit: ell que té una digestió tant difficult!

Una escena electoral:

Se tracta de un hisendat, partidari del candidat conservador. Arriba a l' hisenda y crida a un masover que té vot. Es un home fiel com un suís, que no 's mou sino pèl seu amo, ni té altre conseller que 'l seu amo, y es capás de ferse matar pèl seu amo.

—Joan, l' hi diu l' hisendat. Es precis que aneu a votar pèl nostre candidat.

—Està molt bè.

Al cap de mitja hora torna del colegi.

—Hola, Joan! ja havéu votat?

—Sí senyor: l' hi votat a vosté.

A Tortosa vá celebrarse un banquete conservador, en obsequi del diputat de las Roquetas, senyor Bosch y Fustaqueras.

Vá ser un dinar simbòlic, compost de sopa de pà, en representació de las ideas conservadoras que han quedat fetas una *sopa*; bou a l' adoba, en justa aspiració a adobarse; iunyina, en memòria de la que han rebut en las últimes eleccions; mussola, com indicació de qu' estan fent lo *mussol*; y pollastres ab tomàtech, tribut d' admiració y respecte al *pollo* d' Antequera.

Los conservadors encare no fá vuit mesos menjaven cuberts de quinze duros.

L' escena passa a Utrera, en lo colegi electoral. Entre 'ls noms dels qui han votat llegeixen lo de un difunt.

Un elector reclama; pero la mesa contesta:

—Es cert lo que diu lo senyor: ha mort en efecte; pero avants de morir vá dir que desitjava votar al candidat ministerial y la mesa ha cumplit l' última voluntat del difunt.

Així es lo sistema electoral d' Espanya: lo més adelantat del món. En prova d' aixó es que votan los difunts, y 'ls candidats derrotats ressucitan.

Ha sigut robada l' ermita de Sant Miquel de Montserrat.

¡Quin atreviment!

Robar l' ermita de un sant qu' està sempre ab l' espasa desenvaynada!

Los compromissaris de Manresa eran carlistas. Es molt just que als carlins se 'ls fassa compromissaris.

Son la gent que tenen més compromisos.

Los moderats han lograt treure a tot un diputat. Are es quan aquest partit està més segur.

Ja poden venir discussions, ja poden venir conflictes, ja pot venir tot lo que vulga: la minoria moderada del Congrés no 's dividirà.

Jo 'ls asseguro que votará com un sol home.

Se parla molt de la conversió de la Déuda.

A la quènta la Deuda déu haver fet molts pecats y are tractan de *consertirla*.

Lo primer sagrament que l' hi explicaran serà lo del batisme. Tal vegada l' ministre de Hisenda farà com los taberners quan batejan lo ví. La quèstio es de poch ferne molt.

Pero si hi tiran massa aigua, es molt fàcil que 'l paper de la Denda 's torni *paper mullat*.

L' escena á Paris y en una reunió pública intransigent.

Arriba l' portador de un plech y l' entrega a la mesa suplicant que se 'n donga compte al públic.

Lo president l' obra, l' ensenya als demés individuos de la mesa, tois ells se mostren molt perturbats y per últim declaran que no 's pot llegir. La reunió en massa crida: —¡Que 's llegueixi!

Que 's llegueixi.

Lo president: —Ciutadans, es una farsa.

La reunió: —No hi fá pas res: ¡que 's llegueixi!

No hi ha més remey que cumplir los desitjos generals y llegir. Lo president ho fá, y 'l plech diu lo següent:

—21 de agost —Salto de brusas; gran sortit de brusas. Se fán a mida. Brusas blancas pels baladres. Gorras de seda.

Una riatlla general acull la lectura de aquest plech, y ja no vá ser possible continuar la reunió.

Are imaginin l' efecte que produhiria una cosa semblant en una reunió de Barcelona.

Arriba l' home ab lo plech: lo públich demana que 's llegueixi. Lo president s' escusa, la reunió insisteix. Per últim se dona lectura.

—Barcelona primer de Setembre.—Sant y seanya: No t' arrosons.

A veure qui es capás de continuar.

Aviat sortirà un periódich á Madrid defensant la monarquía democrática.

Tractantse de disfressas, jo esperaria á Carnestoltes.

En un poble de Valencia l' dia de las eleccions hi havia unes festas.

Quan los electors ván anar a votar ván trobarse ab un parell de novillos a las portas del colegi.

Si la costum se generalisa, haurém de apendre de tauromaquia y votar las candidaturas *recibiendo*, a *vola-pié* ó de un *mete y saca*.

Encare que aixó de votar a *mete y saca* es molt vell.

L' electe *mete* la candidatura, y 'l president la *saca*.

A Aleixar l' arcalde l' dia de las eleccions se 'n vá anar del colegi ab l' urna a sota l' aixella.

Al veure uns arcaides aixís, un home diu: Ab una vara 'n tenen poch; ne mereixen dugas, per tirar sempre endavant lo carro del poble.

Los amichs de 'n Romero Robledo ván celebrar ab un banquete lo triunfo que 'l partit conservador ha obtingut en las eleccions.

Vaja, qui no està content es perque no vol.

Ab triunfos aixís los conservadors ja tenen pà tallat per fer banquetes tota la vida.

Passava un cego per un carrer de nit, ab un final a una mà y un canti a l' altra.

Un coneigt vá veurel y tot sorprès vá preguntarli:

—Perqué portas la llum si tampoch no t' hi veus?

—La porto per no toparme ab un ase com tú que 'm rompi 'l canti.

Entre cómichs:

—M' han fet proposicions per anar a Mataró de primer galan jove. ¿T sembla que dech acceptarlo?

—Home, aixó ray, ho probas: aixís com aixís ja véus que de segon no serveixes.

Entre companys:

—Peret, deixam un duro.

—No pot ser.

L' altre tot sofocat:

—Sembra impossible... home, un duro... al fin y al cabo 't demano una patarata.

—No has d' enfadarte tampoch: al fin y al cabo es una patarata lo que 't nego.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—*Mas-nou*.
2. ID. 2.—*Mon-me-ló*.
3. SINONIMIA.—*Segons*.
4. MUDANSA.—*Asma, Esma*.

5. QUADRAT NUMERIC.— 2 3 5 6

6 5 3 2

3 2 6 5

5 6 2 3

6. GEROGLIFICH.—*Perú no es una ciutat.*

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pere Banyeta; n' han endavinades 5 Un poeta llatí y Pa de figas; 4 Pau dels timbals. Nicodemus y Zaracueca; 3 Tarabastall; 2 Fava y Favot y 1 no més Un difunt elector y Pa y Naps.

XARADAS.

I.

—Prima primera —¿Qui hi ha?

—Un servidor.—¿Qué volia?

—Que m' ha dit la meva tia

que vinga dos a comprá.

—Jo crech que tú encare 'n déus, si 'l tres invers no 'm fa tot, y si no 'l dos-quint, ricot,

te trich de aquí a cops de péus.

Q. ROIG.

II.

—Quart quint! —¿Que vol tersa-quarta?

—Ahont es lo tot? —A la porta.

—Digali que vaja a l' hora

a comprá *hu-dos* per la Marta.

UN TAPÉ Y F. DE F.

MUDANSA.

Varen dirme que la prima molt segona-teresa n' es, pues sens darli ningú res manté a la quart y a la Quima.

POY D' ESQUENA.

SINONIMIA.

Lo Total tot me demana y com jo soch bon ricot lo millor que puch la tot ferla educar per la Tona.

SINTO COMAS.

CRÈU DE PARAULAS.

Omplir los pichs ab lletras de manera que llegidas las ratllas horisontal y verticalment digan: la 1.ª un animal, la 2.ª un mineral, la 3.ª nom de dona, la 4.ª unes emanacions agradables, la 5.ª una part del cos humà y la 6.ª un número.

F. FIN.

GEROGLIFICH.

K D A

pa SON

K I

E. PLANÁS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Perot lo lladre, Rabagas, Fava y Favot, Quicús Cabrera, Lola No-riquis, Vell del Moniseny, Xim-xim y Narissota.

Las demés que no s' anomenen no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Poble de María, Llagonissa de Vich, Colrach Sarepedila, Orutra Zampatoras Fills-en, Zambomba, Estirabot, Tomás Calsina, Bordegàs, Un rovigat y Tira-peixet.

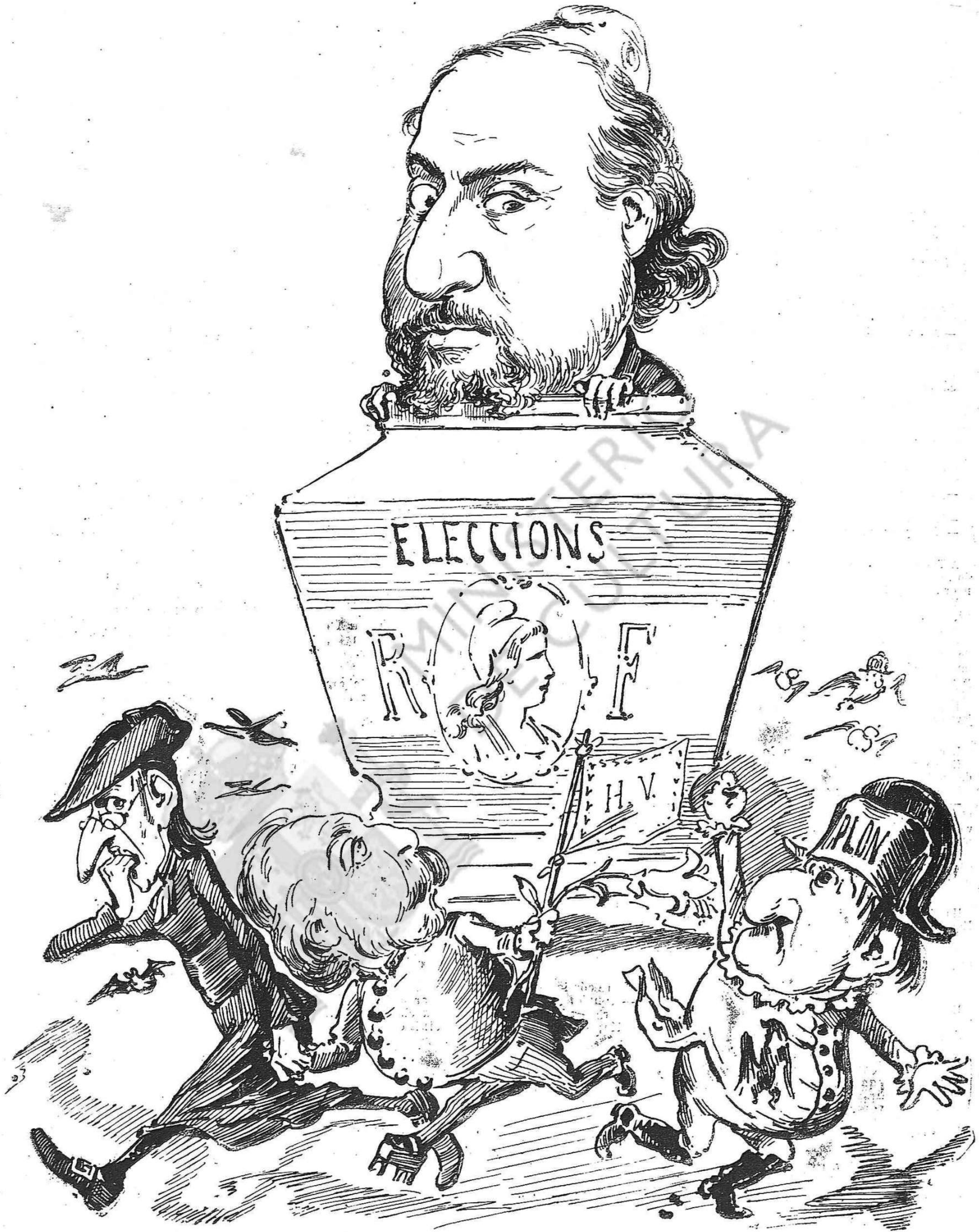
Giutadà Víctor Ferrer: L' articlet es massa casullà: vosté cultiva millor lo gènero satírich. En quan a la poesia hi ha molts defectes.—Lola No-riquis: Insertarem los logografis.—Víctor Soler: L' oriental està molt bè y tindrem molt gust en publicarla.—A. Figuerola: La poesia admesa s' hi insertarà; la que 'ns envia aquesta setmana es molt imperfeita de fondo y de forma.—Lluís Millà: Publicarem casi tot lo que 'ns envia.—Aymante: Hi anirán algunes geroglifics.—Jaume Patacà: Idem lo trencacaps y 'l rombo.—R. Calvet: La forma del seu article es molt rastrera: l' hi falta spontaneitat y garbo.—Lujan: Publicarem lo vers y 'l rombo.—Quicús Cabrera: Idem lo geroglific.—Mastega-taxas: Publicarem lo problema.—F. Sesàrgas: Idem lo problema.—J. Plana: No podem admetre mes que 'l quadro numéric.—F. Fin: Hi anirà la conversa.—J. Planàs: Idem un geroglific.—F. Sesàrgas: Idem conversa y poligono.

—Corresponsal de Badalona: No val la pena de parlarne; ja 'n tenen prou ab lo ridicul que han fet.—V. R. Molins de Rey: Nos ocuparem de lo que 'ns demana la senmanya entrant

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

LAS ELECCIONS DE FRANSA.

La reacció pert las alas
y fuig. No vindrá may més:
l' hi fán mès mal que las balas
los vots del poble francés.